

Līdzība par diviem parādniekiem - Lk. 7:36-50.

1. Bet kāds no farizejiem viņu lūdza, lai Viņš pie tā ēstu,
un Viņš iegājis farizeja namā, apsēdās.
Un redzi, tanī pilsētā kāda sieva, kas bija grēciniece,
2. dzirdējusi, ka Viņš sēžot farizeja namā pie galda,
atnesa alabastra trauciņu ar svaidāmo eļļu
un stāvēja aiz Viņa pie Viņa kājām,
raudāja un iesāka slacināt Viņa kājas ar savām asarām
un nožāvēja ar saviem matiem,
un skūpstīja Viņa kājas
un tās svaidīja ar eļļu.
3. Bet farizejs, kas Viņu bija aicinājis, to redzēdams, runāja pats pie sevis:
"Ja šis būtu pravietis, tad Viņš zinātu,
kas šī sieva tāda ir, kas Viņu aizskar;
jo tā ir grēciniece."
Un Jēzus, to uzrunādams, sacīja:
"Sīmani, Man tev kas jāsaka." Viņš atbildēja: "Mācītāj, saki."
4. Jēzus sacīja:
"Kādam naudas aizdevējam bija divi parādnieki,
viens tam bija parādā pieci simti denāriju
un otrs piecdesmit.
Kad nu tie nespēja atdot, viņš abiem atlaida parādu.
5. Kurš no abiem to vairāk mīlēs?"
Bet Sīmanis atbildēdams sacīja:
"Man šķiet, ka tas, kam viņš vairāk atlaidis."
Bet Viņš tam sacīja: "Tu pareizi esi spriedis."
6. Un, pagriezies pie sievas, Viņš sacīja Sīmanim:
"Vai tu redzi šo sievu? Es nācu tavā namā,
tu Man ūdeni neesi devis Manām kājām,
bet šī savām asarām Manas kājas slacījusi un ar saviem matiem nožāvējusi.
Tu mani neesi skūpstījis,
bet šī, kamēr Es še esmu, nav mitējusies skūpstīt Manas kājas.
Ar eļļu tu neesi svaidījis manu galvu,
bet šī ar svaidāmo eļļu ir svaidījusi Manas kājas.
Tādēļ Es tev saku:
viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti,
jo tā daudz mīlējusi;
bet, kam maz piedod, tas mīl maz."
Un Viņš tai sacīja: "Tev tavi grēki piedoti."
7. Un tie, kas līdz pie galda sēdēja, sāka pie sevis runāt:
"Kas Tas tāds, kas pat grēkus piedod?"
Bet Viņš sacīja uz sievu: "Tava ticība tev palīdzējusi, ej ar mieru."

Bībeles teksta struktūra ir šāda:

1. *Ievads:* Farizejs, Jēzus un sieviete

2. *Farizeja mājā:* sieviete rīkojas

3. *Dialogs:* Sīmanis iztiesā nepareizi

4. Līdzība

5. *Dialogs:* Sīmanis iztiesā pareizi

6. *Farizeja mājā:* sieviete rīkojas

7. *Noslēgums:* Farizeji, Jēzus un sieviete

Teoloģisko ideju ķekars

1. Piedošana (pestīšana) tiek dota par brīvu. Tā ir nepelnīta Dieva dāvana.

2. Kad piedošana ir pieņemta, no cilvēka tūlīt un nekavējoties sāk plūst mīlestības darbi. Šie mīlestības darbi ir pateicība par saņemto Dieva žēlastību, nevis vēlēšanās nopelnīt vairāk šo žēlastību.

3. Jēzus ir vienreizējs Dieva vēstnesis caur kuru piedošana ir pasludināta. Jēzum pienākas pateicība un mīlestība, jo caur viņu ticīgajam ir daudz piedots. Jautājums: Kas tas tāds, kas pat grēkus piedod? nav atbildēts. Katram lasītājam pašam ir jāatbild uz šo jautājumu.

4. Grēku piedošana grēciniekam nāk no Jēzus, kurš atklāj savu negaidīto mīlestību. Šis grēku piedošanas tēmas ietvaros kāds var sadzirdēt un ieraudzīt Jēzus ciešanu nozīmi.

5. Pasaulē ir divu veidu grēki un divu veidu grēcinieki. Sīmanis grēko likuma ietvaros, turpretim sieviete grēko ārpus likuma ietvariem. Grēcinieki, līdzīgi sievietei, bieži zina, ka viņi ir grēcinieki. Grēcinieki, līdzīgi Sīmanim, bieži to nezina. Tādējādi "taisnajiem" ir grūtāk nonākt līdz grēku nožēlai.

6. Vīriešu pasaulē un vīriešu banketā, nicinātā sieviete ir parādīta kā ticības, nožēlas un dievbijības paraugs. Šajās lietās viņa pārspēj vīrieti. Sievietes vērtība un fakts, ka Jēzus ir nācis kalpot ne tikai vīriešiem, bet arī sievietēm, ir ļoti spilgti atklāti šajā notikumā.

7. Attieksme pret Jēzu var būt, vai nu ticības, vai nu nolieguma attieksme. Vidusceļa nav. Sīmanim Jēzus ir vai nu rupjš, nepieklājīgs jauns vīrietis, kurš apvaino nama saimnieku, kurš ir nepateicīgs par sagatavoto mielastu un kurš uzdrošinās darboties kā Dievs, vai nu Jēzus ir Dieva vienreizējs vēstnesis, kurš ir atnesis grēku piedošanu un kuram, tādējādi, pienākas atbilstoša pielūgšana.

8. Jēzus pieņem Sīmaņa aicinājumu bez vilcināšanās. Jēzus ir pazīstams kā grēcinieku draugs, bet tas nenozīmē ka Viņam rūp tikai sabiedrības izstumtie. Jēzus nāk arī pie "taisniem" jeb "pareiziem."

1. Ievads

Pirmajos pantos mēs tiekam iepazīstināti ar galvenajiem varoņiem: farizeju Sīmani, Jēzu un kādu sievieti, kas bija grēciniece pilsētā. Paralēles ir atrodamas Lk.15:1-2 - Farizeji, Jēzus un grēcinieki; Lk.15:11 - "Kādam cilvēkam bija divi dēli."

Haberim - cilvēku grupa Palestīnā, kuri veidoja reliģiskas biedrības un kuri rīkoja kopīgus mielastus reliģisku jautājumu diskutēšanai. Parasti tika studēta *Tora*, un dažkārt šajās diskusijās cilvēki iekarsa un tās turpinājās līdz pat vēlai naktij. Arī tad, kad pie viņiem ciemojās kāds *Rabi* vai viesojošs gudrs vīrs, šie mielasti norisinājās līdz pat vēlai naktij. Iespējams Jēzus bija uzaicināts uz šādu mielastu. Jēzus, viesojošs Gudrais, ir uzaicināts uz mielastu kopā ar vietējiem reliģiskiem intelektuāļiem.

Jēzus nevis apsēdās, bet *atmaidās uz kušetes jeb guļvietas*. Palūkosim kā norisinās mielasts TA kultūrā. *Tristram*, vērīgs 19. gadsimta ceļotājs, apraksta viesību norisi šādi:

... viesības ir publisks pasākums. Pagalma vārti un mājas durvis ir atvērti. Garš, zems galds vai vēl biežāk lieli koka trauki ir novietoti telpas centrā. Zemas kušetes jeb guļvietas ir abās pusēs šim zemam galdam. Viesi, saskaņā ar savu kārtu, atlaižās, atbalstoties uz kreisā elkoņa. Kājas savukārt atrodas virzienā prom no galda. Ikviens, kurš ienāk telpā, novelk savus apavus. Zeķes netiek lietotas. Kalpi stāv aizmugurē un noliekot uz grīdas lielu, seklu bļodu, lej ūdeni virs tās uz viesu kājām. Neievērot šo pieklājību, nozīmētu viesi ierindot ļoti zemā kārtā. Aiz kalpiem, ciemata dīkdienī ir sadrūzmējušies, un viņi netiek uzskatīti par uzbāzīgiem un nekaunām.

Šis apraksts atklāj to, kā sieviete varēja nokļūt farizeja namā un atrasties pie Jēzus kājām.

Ibn al-Salībī, ievērojams 12. gadsimta Bībeles komentators, kurš rakstīja sīriešu valodā, ievēro cik svarīga ir šīs sievietes atrašanās pie Jēzus kājām:

Viņa stāv pie Jēzus kājām. Viņai ir kauns tuvoties Jēzus sejai, jo zina savus grēkus. Viņa parāda lielu respektu šai personai [Jēzum].

Pēdām Austrumu kultūrā ir netīra un nešķīsta daba. VD pilnīga uzvara pār ienaidnieku ir tad, kad "tavs ienaidnieks ir par pameslu tavām kājām" (Ps.110:1). Rūgti ienīstajam Ēdomam tiek sacīts: "pār Ēdomu es sviedīšu savu kurpi" (Ps.60:10; 108:9). Mozum ir jānovelk savas kurpes degošā krūma priekšā, jo zeme, uz kuras viņš stāv, ir svēta (Ex.3:5). Jānis Kristītājs runā par kurpju atraisīšanu, lai ilustrētu savu pilnīgo nevērtību Jēzus klātbūtnē (Lk.3:16). Tātad, sievietes atrašanās pie Jēzus kājām ir arī simbols ar dziļu jēgu. Šī sieviete zina savus grēkus un parāda neizmērojami lielu cieņu un respektu Jēzus priekšā.

Zinot TA viesmīlības likumus, ir skaidri redzams, ka mūsu aplūkotajā notikumā, kaut kas pietrūkst, Jēzus kāju mazgāšana un Viņa noskūpstīšana. Jebkurš palestīnietis ievērotu šīs detaļas, kuras ir tik svarīgas, lai saprastu, kas vispār šeit notiek Sīmaņa namā. *Tristam* saka:

Sīmanis ne tikai nedod ūdeni Jēzus kājām, bet arī nesniedz Viņam skūpstu. Saņemts viesi un nesniegt viņam skūpstu uz vaiga, kad viņš ienāk namā, ir acīmredzama nicinājuma zīme, vai vismazākais, pateikt ka tu esi daudz augstākā kārtā.

Tristam stāsta kādu atgadījumu no savas dzīves, kad kādā namā kalps viņam iečukstēja ausīs, lai neuzticās nama saimniekam, kā iemeslu minot to, ka saimnieks viņu nav sagaidījis ar skūpstu. Kā vēlāk izrādījās, kalpam bija taisnība.

Tādējādi namatēva nepieklājība no TA kultūras skatījuma ir uzkrītoša. Visi klātesošie un visi TA kultūras cilvēki, kuri lasa/klausās šo notikumu saprot, ka namatēvs ir apzināti ignorējis jebkādas viesmīlības likumus.

Pat Rietumu sabiedrībā ir savas viesmīlības normas. Piemēram: 1) atverot durvis mēs parādam prieku par ciemiņa ierašanos un aicinām ienākt; 2) paņemam viesu drēbes un noliekam tās paredzētajā

vietā; 3) piedāvājam ciemiņam apsēsties. Ja visas šīs normas tiktu apzināti neievērotas svinību laikā, tad namatēva nepieklājība būtu visiem acīmredzama.

Tradicionālais tulkojums ir šāds: un redzi, sieviete pilsētā, kura bija grēciniece" Daži arābu tulkojumi lasa: "un sieviete, kura bija grēciniece pilsētā" Šie arābu tulkojumi labi parāda kā TA kristīgie pētnieki (tulkojumi vienmēr ir arī skaidrojumi) ir sapratuši šo tekstu. Šie tulkojumi parāda šo sievieti, kura ir aktīvi iesaistījusies kā "grēciniece" pilsētā. Viņas dzīves stils - grēciniece, kura strādā savu [grēcinieces] darbu pilsētā. Šī ļoti smalkā nianse dod papildus iekrāsojumu visam šim notikumam. Arī sievietes sabiedrība ir identificēta. Viņa dzīvo pilsētā. Sīmanis ļoti labi zina, kas viņa ir. Viņa ir sabiedrības locekle, kaut arī izraidīta no tās reliģiskiem grupējumiem.

Iespējamās tēmas diskusijai:

1. Jēzus pieņem Sīmaņa aicinājumu bez vilcināšanās. Tas nozīmē ka Viņam rūp ne tikai sabiedrības izstumtie, bet arī "taisnie" jeb "pareizie."
2. Jēzus ir grēcinieku draugs. Cik draudze šodien ir gatava *iet* (ārmisija) pie grēciniekiem un *uzņemt* (iekšmisija) grēciniekus zem sava jumta? Kādi būtu galvenie šķēršļi iet pie grēciniekiem un uzņemt tos? Kādi šķēršļi manī?
3. Viesmīlība manās mājās. Kā es saprotu viesmīlību? Kā es ievēroju viesmīlības normas? Vai tās ir svarīgas?

2. Farizeja mājās: sieviete rīkojas

Sieviete veic trīs lietas pie Jēzus kājām. Viņa mazgā kājas, skūpstā kājas un svaida tās ar eļļu. Bībeles tekstā ir ieraugāms *apgriežtais paralēlisms* ($a b c - c' b' a'$):

- a. Viņa atnes svaidāmo eļļu jeb smaržas -
a' pēc tam svaida ar to Jēzus kājas.
- b. Viņa stāv pie Jēzus kājām -
b' pēc tam skūpstā Jēzus kājas.
- c. Viņa slacina Jēzus kājas ar savām asarām -
c' pēc tam noslauka Jēzus kājas ar saviem matiem.

Tātad kopā ir pieminētas šīs sešas sievietes darbības un tekstā atrodamais *apgriežtais paralēlisms* ir apzināti veidots. Arī 6. daļā šī kārtība - mazgāšana, skūpstīšana, svaidīšana, ir saglabāta. Parastā notikumu kārtība būtu šāda: 1) skūpstis, ieejot namā, 2) kāju mazgāšana, 3) galvas svaidīšana ar eļļu. Ir svarīgi ievērot, ka šī parastā kārtība ir izmainīta, lai pieskaņotu to sievietes rīcībai. Šī teksta autors (Lūka) apzināti lieto *apgriežto paralēlismu*, kaut arī tas neatpoguļo parasto notikumu gaitu un kārtību. Jo šāda literārā struktūra norāda uz to, kur ir meklējama notikuma kulminācija, kurai lasītājam ir jāpievērš vislielākā uzmanība. Šajā gadījumā centrs un notikuma kulminācija ir - c raudāja un iesāka slacināt Viņa kājas ar savām asarām, c' un nožāvēja ar saviem matiem. Tāpēc arī mēs īpašu uzmanību pievēršsim šai notikuma kulminācijai.

Mēs lasām, "dzirdējusi, ka Viņš sēžot farizeja namā pie galda..." Šāds tulkojums liek lasītājam saprast, ka sieviete uzzina par Jēzus atrašanās vietu, tad kad Viņš jau ir farizeja namā. Taču pats notikums mums saka, ka viņa iegāja farizeja namā kopā ar Jēzu vai pirms Viņa, jo sievietes darbība sākās kopš tā brīža, "kamēr es še esmu" (p.45). Tādējādi pats notikums runā par to, ka sieviete ir dzirdējusi no citiem, kur Jēzus ēdīs pusdienas. Viņai tika pateikts, "Viņš ēdīs pusdienas farizeja namā!" (pagātnes forma no "būt" oriģināltekstā nav atrodamā; arī gr. *oti* ievada drīzāk tiešo runu nevis netiešo runu).

Sievietei jau pašā sākumā bija nodoms svaidīt Jēzus kājas. Viņa bija paņēmusi līdz svaidāmo eļļu jeb smaržas. Turpretim, kāju mazgāšana nebija viņas nodomā. Sievietei nekas nebija līdz ar ko noslaucīt

kājas un viņa bija spiesta lietot savus izlaistos matus. Ja mēs pieņemam, ka sieviete jau ir farizeja namā, kad ienāk Jēzus, ir viegli saprast, kas spieda sievieti tik pārsteidzoši rīkoties. Jēzus sabiedrībā tiek uztverts kā *Rabbi*. Farizejs Sīmanis Viņu uzrunā - *Skolotāj*, kas faktiski nozīmē to pašu, kas *Rabbi*. Visi ciemiņi austrumu kultūrā tiek uzņemti ar lielu cieņu un godbijību. Atcerēsimies kaut vai Ābrahama viesmīlību, kad viņš uzņēma trīs ciemiņus (Gen.18:1-8). *Levison*, Palestīnas jūdu kristietis, apraksta šo notikumu šādi:

Sīmaņa nekaunība pret savu Viesi izraisa jautājumu, kāpēc viņš ir uzaicinājis Jēzu uz savām mājām. Kad viesis ir uzaicināts, viņš sagaida visus viesmīlības jaukus. Ja viesis ir *Rabbi*, tad viesmīlībai ir jāparādās visaugstākā mērā. Bet Sīmanis uzaicina savā namā Jēzu un pārkāpj jebkādas viesmīlības normas Austrumos, ja persona ir uzaicināta ciemos, tas ir parasts, ka viņš tiek saņemts ar skūpstu. Kad viesis ir *Rabbi*, visi nama vīrieši sagaida viņu pie ieejas un skūpstā viņa rokas. Mājās, pirmā lieta par ko parūpējas, ir kāju mazgāšana. Ne viena no šīm pieklājībām netika piedāvāta *Meistaram*...

Šī sieviete ir dzirdējusi Jēzu, kurš sludina par Dieva mīlestību uz grēciniekiem. Šī labā vēsts par Dieva mīlestību uz grēciniekiem, pat uz tādu, kā viņa, ir pārņēmusi viņu un izraisījusi viņā neizmērojami lielu vēlmi pateikties. *Edersheim*, kāds cits jūdu kristietis, tulko "svaidāmo eļļu" kā "smaržas," un raksta, ka "flakonu ar smaržām nēsāja sievietes sev ap kaklu." Šis flakons tika "lietots, lai atsvaidzinātu elpu un iesmaržotu cilvēku." Ir viegli saprast, ka šāds flakons varētu būt ļoti noderīgs prostitutāi. Sievietes nodoms ir šīs smaržas izliet uz Jēzus kājām. Viņai tās vairāk nevajag. Svaidīt Jēzus galvu viņa pat neiedomājas. Praviētis Samuels var svaidīt Saula un Dāvida galvu (1Sam.10:1; 16:13), bet grēcīga sieviete nedrīkst svaidīt *Rabbi* galvu. Tas būtu ļoti iedomīgi un augstprātīgi. Tātad sieviete ir iecerējusi veikt šo ļoti dziļo un nozīmīgo žestu, svaidīt ar smaržām Jēzus kājas, lai parādītu savu neizmērojamo pateicību.

Taču, farizeja namā viņa ierauga, ka Jēzus tiek ļoti rupji uzņemts, ka Sīmanis viņu nesagaida ar skūpstu un kāju mazgāšanu. Uzbrukums Jēzum ir apzināts. Visi klātesošie to redz. Jēzum ir pieteikts karš. Visi gaida, kā uz visu to reaģēs Jēzus. No viņa tiek sagaidītas dažas neapmierinātības piezīmes un nama atstāšana. Taču Jēzus neko nesaka un namu neatstāj. Viņš "neatdarīja savu muti." Praviētis Jesaja runā par Jēzus ciešanām šādi:

"Kad Viņš tika sodīts un spīdzināts, Viņš padevās un neatdarīja savu muti kā Jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā Viņš apklusā un neatdarīja savu muti (Jes.53:7)."

Iespējams, ka šajā epizodē jau parādās krusta ēna. Jēzus klusē savu ienaidnieku priekšā. Un Viņš klusēs līdz pat krusta nāvei.

Sieviete ir totāli pārsteigta: "Viņi pat skūpstu nav devuši *Rabbi*." Pielūgšana, pateicība un dusmas, tas viss ir sajaucies sievietes sirdī. Viņa nedrīkst sveicināt Jēzu ar skūpstu, tas tiktu noteikti pārprasts. Ko lai dara? Jā, viņa var skūpstīt Jēzus kājas! Viņa nometās pie Jēzus kājām, sāk raudāt un mazgāt ar savām asarām Viņa kājas. Viņa aizmirst visu. Arī to, ka šie vīrieši ir naidīgi noskaņoti pret viņu. Bet ko tagad? Viņai nav dvieļa. Sīmanis viņai varētu nedot, ja paprasītu. Viņa izlaiž savus matus un noslauka ar tiem Jēzus kājas. Pēc tam viņa burtiski apber ar skūpstiem Jēzus kājas un izlej pār tām savas smaržas, kuras viņai vairāk nevajag. Viņa atrodas pie tā kājām, kurš ir sludinājis par Dieva mīlestību uz viņu, un kurš namā tiek ļoti rupji un nepieklājīgi uzņemts. Viņa dāvā savu mīlestību Jēzum un mēģina kompensēt to apvainojumu, kuru Jēzus saņēma ieejot Sīmaņa namā.

Darbojoties pie Jēzus kājām, sieviete veic kādu žestu, kurš var tikt viegli pārprasts. Sieviete izlaiž savus matus. Šādu intīmu žestu zemnieka sieva var veikt tikai sava vīra priekšā (balss, kājas, mati - seksuālie impulsi). Talmudā ir pieminēts, ka sieviete var tikt šķirta, ja tā izlaiž matus cita vīrieša klātbūtnē. Islama pasaulē, konservatīvos apvidos, šī paša iemesla dēļ aizliedz vīriešu kārtas frizieriem griezt sievietes matus. Kad sieviete izlaiž savus matus TA vīriešu klātbūtnē, tad šoks ir neizbēgams.

Kāju mazgāšana un skūpstīšana bija spontāni. Sieviete šīm darbībām nebija gatavojusies. Viņa vienkārši kompensēja tos viesmīlības likumus, kurus ignorēja Sīmanis. Bet viņa bija gatavojusies kāju svaidīšanai ar eļļu. Svaidīt galvu būtu liela augstprātība no sievietes puses. Sieviete, būdama kā kalpone, var svaidīt Jēzus kājas un šādi parādīt cieņu šai godājama personai. Tādējādi, Sīmanis ar savu rīcību it kā ieceļ Jēzu ļoti zemā kārtā, turpretim, sieviete paaugstina Viņu cienījamā un godājamā kārtā.

Summējot, sieviete, redzot neviensmīlīgo un nicinošu attieksmi, ar kādu tiek sagaidīts Jēzus, veic ļoti dramatiskas darbības, kuras atklāj viņas neizmērojamo Jēzus pielūgsmi, pateicību Viņam un pilnīgu ziedošanos Viņam. Ar savām asarām viņa mazgā Jēzus kājas. Ar ļoti intīmu žestu viņa izlaiž savus matus un noslauka Jēzus kājas. Necienīga skūpstīt Jēzus rokas, viņa burtiski aplāj Jēzus kājas ar saviem skūpstiem. Dārgās smaržas, kuras viņai vairs nevajag, tiek izlietas uz Jēzus kājām. Šīs darbības uzrunā pašas par sevi un nav vajadzīgi nekādi vārdi. Šīs darbības pašas par sevi atklāj, cik šī sieviete ir pilna ar pielūgsmi un pateicību. Pēc tam uzmanība tiek pievērsta Sīmanim.

Sīmanis redz, ka viņa plāns, apvainot jauno Rabbi, nerealizējas. Viņa apzinātā neviensmīlīgā Jēzus uzņemšana, izraisa to, ka sieviete parāda nedzirdētu un nepiedzīvotu pielūgsmi. Jūtīgs namatēvs šajā gadījumā atvainotos par rupjo uzņemšanu un pateiktos sievietei par viņas rīcību. Bet tā nenotiek. Drāma turpinās.

Iespējamie jautājumi diskusijai:

1. Sievietes rīcība ir izprotama kā pateicības pilna atbilde uz Dieva nepelnīto žēlastību, uz viņas grēku piedošanu. Tātad, vispirms ir grēku piedošana un tikai pēc tam pateicība. Kā tu saproti teicienu - visa mana dzīve ir pateicība Dievam?

2. Kāpēc mēs veicam mīlestības darbus? Kas ir vispirms - grēku piedošana vai mīlestības darbi? Kas ir vispirms - Dieva mīlestība vai mūsu pateicība?

3. Kā manas attiecības ar Jēzu, ietekmē manas attiecības ģimenē?

4. Jēzus "neatdarīja savu muti." Kā tu saproti šo frāzi? Ko tu vari mācīties no šīs Jēzus rīcības?

3. Dialogs (ar sevi): Sīmanis spriež nepareizi

Aplūkojot Jēzus līdzības un to kontekstu mēs centīsimies atbildēt uz *iekšējiem* jautājumiem. Proti, tie ir jautājumi par cilvēku vērtībām, attieksmi pret noteiktām lietām, savstarpējām attiecībām, atbildes reakcijām, ko cilvēki sagaida. Piemēram, kā tēvam ir jāreaģē, ja viņa dēls viņam pieprasa mantojumu. Kāda veida varoni cilvēki sagaida līdzībā par Labo Samarieti? Kāda ir austrumnieku attieksme pret imperiālistiskām varām? Kādas ir attiecības starp kungu un kalpu?

1. daļā mēs tikām īsumā iepazīstināti ar notikuma trīs varoņiem - farizeju, Jēzu un sievieti. Atkal uzmanība tiek pievērsta farizejam. Viņš nožēlo savu rīcību ka ir bijis nevīžīgs namatēvs. Tieši otrādi, viņš uzņemas kritiķa lomu. Farizejs apšaubā jaunā Rabbi jeb Jēzus pravietiskās spējas. Farizejs ļoti apšaubā sievietes garīgo stāju. Sievietes pateicības pilnā izturēšanās pie Jēzus kājām ir palikusi viņam neievērota. Vienīgais, ko viņš redz, ir netikla sieviete ar izlaistiem matiem, kura pieskaroties viesim, to apgāna.

No šīs Sīmaņa sarunas ar sevi, var ieraudzīt iemeslu, kāpēc viņš aicināja Jēzu ciemos. Proti, pārbaudīt, vai tiešām Jēzus ir pravietis. Viņš domā par Jēzu, kā "šis." Farizejs nicina Jēzu (Plummer, 211). Ja šis jaunais Rabbi būtu pravietis, viņš zinātu, kas šī ir par sievieti, kura viņam pieskārs, un, protams, noraidītu šādas sievietes uzmanību. Zīmīgi, ka Sīmanis lieto vārdu "pieskarties." Šim vārdam Bībele dažkārt ir seksuāla nozīme. Piemēram, 1Kor.7:1 - cilvēkam ir labi sievu neaizskart. Sīmanis neko nav sapratis. Viņas darbība nav netiklas sievietes glāsti, bet gan mīlestības izliešanās no grēkus nožēlojošas sievietes. Sīmanis nepriecājas par viņas nožēlu un viņš nejūt nekādus sirdsapziņas pārmetumus par to, ka šī sieviete ir kompensējusi viņa paša kļūdas. Drīzāk viņa naidis pret viesi pieaug.

Kāpēc Jēzus atsaucās uz farizeja aicinājumu? Ibn al-Tayyib (ievērojams 11. gadsimta Irākas Bībeles pētnieks, kurš rakstīja komentārus arābu valodā) atbild, ka Jēzus atsaucās uz aicinājumu, cerot ka Sīmanis pieņems sievietes nožēlu un atgriešanos. Šī atbilde ietver sevī arī to, ka Jēzus šo sievieti ir pazinis pirms tam un ka tagad viņa ir atnākusi parādīt pateicību par grēku piedošanas dāvanu. Acīmredzami, sievietes dzīvē notiek dramatiskas pārmaiņas. Viņas nožēla ir īsta un dziļa. Tajā pašā laikā mums ir jāatceras, ka viņa dzīvo pilsētā un visi viņu pazīst. Ja Sīmanis un citi viņa reliģiskie draugi neatzīs šīs sievietes patieso nožēlu, tad viņa joprojām paliks no sabiedrības izstumta, tad nenotiks viņas atkal uzņemšana sabiedrībā. Tādējādi, Sīmanim ir jāredz šīs sievietes nožēlas patiesumu, lai viņa varētu tikt atjaunota sabiedrības sadraudzībā.

Bet Sīmanis noraida viņas nožēlas īstumu. Sīmaņa acīs viņa joprojām ir grēciniece (p.37). Drūmās sejas telpā dara skaidru, ka viņa joprojām ir nicināta kā grēciniece. Ko lai dara tālāk? Līdzības un tālākā dialoga nolūks ir lauzt sabiedrības standartus attiecībā uz "grēciniekiem" un "taisnajiem, un darīt to par iespējamu, ka šī sievietē tiktu uzņemta atpakaļ mīlošā, rūpējošā un akceptējošā sabiedrībā.

Uzmanība atkal tiek pievērsta Jēzum. Tipiskam "taisnam" Rabbi vajadzētu šo sievieti noraidīt. Taču Jēzus pieņem šīs sievietes mīlestības izpausmes, pilnīgi apzinoties, ka viņas rīcība tiek pilnīgi pārprasta no Sīmaņa un viņa draugu puses.

"Sīmani, man tev kas jāsaķēp," teica Jēzus. Šāda frāze mūsdienu tradicionālos austrumu ciematos ir lietota, lai iesāktu skarbu un atklātu runu, kuru klausītājs negribētu dzirdēt. "Aizveries, tagad klausies." Apmēram šādi varētu izprast šo frāzi. Tieši šāda, skarba un atklāta runa sekos. Ja Sīmanis viņu nosauc par skolotāju, tad Jēzus ir pelnījis cieņu un godu. Taču Sīmanis šo cieņu neparāda.

Tagad mēs pievērsīsim uzmanību Jēzus līdzībai par diviem parādniekiem.

Viela pārdomām:

Mīlestība uz Jēzu, pateicība Jēzum un nožēla Jēzus priekšā - visas šīs lietas ir vienlaicīgi ieraugāmas sievietes rīcībā. Tās visas izriet no tā, ka viņas parāds, kurš bija liels, ir ticis atlaists. Un nevis otrādi.

4. Līdzība

Šī līdzība atrodas paša notikuma centrā. Skatīt struktūru. Tas nozīmē, ka šī līdzība ir izprotama visa notikuma kopsakarībā. Un no otras puses, viss šis notikums ir jāizprot līdzības gaismā.

Pašai līdzībai ir sava struktūra. Skatīt galveno struktūru. Parādnieki un naudas aizdevēji parādās pirmā līnijā, kā arī pēdējā līnijā. Centrā ir pieminēti divi atšķirīgi parādnieki - viens bija liels parādnieks, otrs mazs parādnieks. Tajā pašā laikā viņi abi ir vienādi. Kādā nozīmē viņi ir vienādi? Tā pati žēlastība nāk pār abiem. Abi nevar samaksāt parādu. Abiem ir nepieciešama žēlastība. Abiem grēki top piedoti. Vienīgā atšķirība ir parāda lielums.

Piezīme par *parādiem* un *grēkiem* Jaunā Derībā:

1. Aramiešu vārds *hobha* nozīmē gan parādi, gan grēki.

2. Kunga lūgšanā Mt.6:12 ir lietots vārds parādi. Savukārt Lk.11:4 ir lietots gan grēki, gan parādi.

3. Lk.13:2 ir pieminēti grēcinieki, bet Lk.13:4 - parādnieki (latv. tulk. ir "vairāk vainīgi").

4. Mt. 18:23-35 - kalpam ir atlaists liels parāds, bet viņš neatlaiž mazu parādu savam kalpam. Nepiedodošais kalps tiek sodīts. "Tāpat arī mans debesu tēvs jums darīs, ja jūs ikviens savam brālim no sirds nepiedosiet." (35) Tas nozīmē ka parādu atlaišana ir lietota kā līdzība par grēku piedošānu.

5. Kol.2:13-14 - apraksta, kas ir noticis pie krusta. Proti, parādu raksts tika pienaglots pie krusta. Tas nozīmē, pie krusta mūsu *parādi* ir atlaisti, mūsu *grēki* ir piedoti.

Neapšaubāmi, ar lielo parādnieku ir domāta šī sieviete-grēciniece, bet mazais parādnieks ir farizejs Sīmanis. Abi ir nespējīgi nomaksāt parādu. Abiem ir vajadzīga žēlastība, parāda atlaišana jeb grēku piedošāna. Abiem parādi ir atlaisti. Bet kas seko tālāk.

5. Dialogs: Sīmanis spriež pareizi

Kurš no abiem parādniekiem vairāk mīlēs naudas aizdevēju? Jēzus vaicā Sīmanim. Sīmanis, ar šādu jautājumu ir spiests atbildēt tā, kā to vēlas Jēzus. Jēzus uzstāda gudru jautājumu. Sīmanis jūt, ka ir noķerts slazdā un cenšas neveikli iziet no situācijas, sakot - *man šķiet*. Kaut arī atbilde ir visiem acīmredzama -

protams, vairāk mīlēs tas, kuram tika atlaists lielāks parāds. Šeit nav nekāda šķietamība. Sīmanis pilnīgi nesaprata, kas notika viņa namā pie Jēzus kājām. Turpretim līdzības loģiku Sīmanis pilnīgi saprot. Mīlestība, šajā līdzībā ir atbilde uz nepelnītu žēlastību, uz parādu atlaišanu par brīvu bez jebkādiem nosacījumiem. Jēzus ar šo līdzību ļoti skaidri parāda principu - vispirms, grēku piedošana, pēc tam kā atbilde seko mīlestība. Vispirms, parāda atlaišana, tikai pēc tam mīlestība.

Pēc tam seko Jēzus skaidrojums, izmantojot šo principu, par to, kas nupat notika pie Jēzus kājām.

6. Farizeja namā: sieviete darbojas

Lūkas evaņģēlijā ir vairāki pāri, kuros ir ietverts viens vīrietis un viena sieviete. Lk.4:25-27 - divi ticības varoņi ir sieviete (atraitne Sareptā) un vīrietis (sīrietis Nāmans).

Lk.13:10-17 - kāda sieviete ir dziedināta sabatā. Turpretim, 14:1-6 - kāds vīrietis ir dziedināts sabatā. Šie gadījumi ir paralēli, jo tos vieno neapmierinātība ar Jēzus dziedināšanu sabata dienā, un tos vieno arī Jēzus atbilde par vēršiem un ēzeļiem.

Lk.11:5-8 - vīrieša lūgšana tiek uzklausīta. Turpretim Lk.18:1-5 - sievietes lūgšana tiek uzklausīta.

Lk.15:3-10 - gan vīrietis, gan sieviete rūpīgi meklē to, ko ir pazaudējuši. Visos šajos gadījumos gan vīrietis, gan sieviete ir cildena rakstura piemēri. Bet šeit sieviete un vīrietis ir salīdzināti. Un šajā gadījumā sieviete ir cēla rakstura cilvēks, neatkarīgi no tā, ko par viņu domā šī vīriešu kompānija farizeja Sīmaņa namā. TA pasaulē, kurā joprojām ir vīriešu valdīšana, šāda aina Sīmaņa namā, ir atklāta liecība par sievietes vērtību vīriešu sabiedrībā. Šoks par sievietes slavēšanu vīriešu kompānijā ir neizbēgams. Bet šoks ir vēl lielāks par to, kā Jēzus uzvedās un ko Viņš saka.

No viesā jebkurā kultūrā tiek sagaidīts, ka viņš pateicās par viesmīlību neatkarīgi no tā, cik nepilnīga tā ir bijusi. TA pasaulē tas ir nerakstīts likums. Neatkarīgi no tā, kas tiek nolikts ciemiņa priekšā, viņam atkal un atkal ir jāatkārto, ka viņš ir nevērtīgs, lai saņemtu šādu viesmīlību.

Nelson Glueck, ievērojams TA arheologs stāsta par mielastu kāda arāba ģimenē Jordānas austrumu krastā:

Mēs satikāmies un iepazīnāmies ar ciemata vecāko kādās pusdienās. Tas nebija svarīgi, ka viņš bija nabadzīgi apģērbies, ka viņa māja maza un viņa ļaudis nabadzības sisti. Mēs apmainījāmies ar pieklājīgām frāzēm. Viņš bija šī ciemata princis. Mēs dzērām viņa kafiju, kura dzesēja mūsu slāpes. Mēs iemērcām svaigi cepto maizi skābā pienā. Mēs ēdām svaigi vārītas olas. Mēs slavējām viņu par parādīto viesmīlību. Nekādā gadījumā mēs nenoraidītu viņa viesmīlību vai nosodītu viņu ar nicinājumu vai žēlotos par viņa trūcīgo ēdienu. Es esmu aizmirsis ļoti daudzas greznas dzīres, bet es nekad neaizmirsīšu maizi, kuru mēs kopīgi lauzām. Viņa ielūgums bija ķēnišķīgs uzaicinājums un mums nebija izvēles, kā vien paklausīt.

Vērsties pret viesmīlības kvalitāti ir nezināms fakts TA kultūrā. Taču šeit tas notiek. Jēzus aizrāda Sīmanim par viņa nolaidīgo viesmīlību. Pēc šādas kritikas klausītāji ir spiesti pieņemt lēmumu par runātāju, par Jēzu. Bet par to runāsim vēlāk.

Jēzus savu runu saka Sīmanim, pavērsies ar skatu pret sievieti. Tādējādi šī runa ir sievieti slavējoša. Ja Jēzus būtu pavērsies pret Sīmani, tad mēs varētu sagaidīt asus apsūdzības vārdus - tu, kas neesi pildījis savus viesmīlības pienākumus! Bet Jēzus ir pavērsies pret sievieti un runā maigā un pateicības pilnā tonī par šīs sievietes rīcību. Šai sievietei ir ļoti nepieciešami šādi vārdi. Visa Jēzus runa noslēdzas ar vārdiem, kuri ir adresēti šai sievietei, kuros ir atkal viņai atgādināts, ka viņas grēki ir piedoti.

Jēzus iesāk savu runu ar jautājumu Sīmanim - vai tu redzi šo sievieti? Sīmanis visu laiku ir vācis pierādījumus pret Jēzu. Tagad Jēzus liek viņam pievērst uzmanību sievietei un viņas rīcībai. Jēzus iesāk konfrontāciju ar vārdiem - es ienācu *tavā* namā. Jēzus domu gājiens ir skaidrs - "Es kļuvu tavs viesis. Tu biji atbildīgs par viesmīlību, bet tu to noraidīji. Taču, sieviete, kuru tu joprojām nicini, kompensēja tavas kļūdas." "Tu man nedevi ūdeni!" Jēzus nesaka, tu man nenomazgāji kājas. Tas būtu augstprātīgi. Bet būtu saimnieks iedevis ūdeni, Viņš pats būtu nomazgājis kājas. Turpretim, sieviete, *pati* nomazgāja Jēzus kājas. Kāds kontrasts!

Jēzus turpina - tu mani neesi skūpstījis. Jēzus aiz cieņas un godbijības nepasaka, ko Sīmanim vajadzēja noskūpstīt. Līdzīgie skūpstā viens otru uz vaiga. Students/māceklis skūpstā Rabbi rokas, kalps sava kunga rokas, dēls savu vecāku rokas. Jūda noteikti skūpstīja Jēzus rokas (sk.Mt.26:47 utt., Mk.14:43 utt.). Līdzībā par pazudušo dēlu, tēvs neļāva dēlam skūpstīt viņa kājas vai rokas. Tēvs pats apskāva savu dēlu un noskūpstīja. Šajā gadījumā skūpstis bija samierināšanās zīme, nevis vienlīdzības zīme. Sīmanis

Jēzu uzrunāja ar vārdu - Skolotāj jeb Rabbi. Tātad Sīmanim vajadzēja noskūpstīt Jēzus rokas. Bet Jēzus ar lielu smalkjūtību to nepasaka. Turpretim sieviete apklāja Jēzus kājas ar skūpstiem. Kontrasts ir acīmredzams. Sīmanis neiedeva nevienu skūpstu, sieviete - daudzus. Sīmanis nenoskūpstīja pat Jēzus galvu, bet sieviete noskūpstīja Jēzus kājas. Atcerēsimies, kājām TA pasaulē ir nešķīsta daba.

Olīveļļa tika parasti lietota viesu galvas svaidīšanai. Olīveļļa ir lēta un lielos vairumos pieejama. Olīveļļa tika plaši lietota un eksportēta pirmā gadsimta Palestīnā. Galva, būdama personas kronis, tika uzskatīta par vērtīgu svaidīšanai. Turpretim, sieviete, svaida kājas (kuras neviens nesvaida, pat ar olīveļļu) un lieto dārgas smaržas. Kontrasts starp Sīmani un sievieti ir acīmredzams.

Pēc tam seko daudz diskutētie Jēzus vārdi:

"Viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti,
jo tā daudz mīlējusi.
Bet kam maz piedod,
tas mīl maz."

Jēzus nepiedod sievietes grēkus tagad. Drīzāk, viņš pasaka, ka viņas grēki ir piedoti jau pagātnē. Pie tam Jēzus nepasaka, ka Viņš piedod, bet gan "grēki ir piedoti." Viesu apsūdzība nākošajā pantā ir nepamatota, jo Jēzus šeit tieši nevienam nepiedod grēkus. Viņš tikai pasludina, ka sievietes grēki ir piedoti.

Tālāk seko daudz diskutētā frāze - "jo tā daudz mīlējusi. Kas ir pirmais - grēku piedošana vai mīlestības darbi? Palūkosimies uz līdzību un šiem vārdiem:

Teksts
Līdzība par diviem parādniekiem:

"Kam maz piedod, tas mīl maz:"

Tradicionālais 47. p. tulkojums:
"viņas grēki ir piedoti,
jo viņa daudz mīlējusi"

Attiecības starp piedošānu un mīlestību.

a. piedošana ir pirmā
b. mīlestības atbilde ir otrā

a. piedošana ir pirmā
b. mīlestības atbilde ir otrā

a. mīlestība ir pirmā
b. pēc tam seko piedošana kā atalgojums.

Tas ir pārsteidzoši, ka gadsimtiem ilgi šī acīmredzamā pretruna ir saglabājusies neskaitāmos Bībeles tulkojumos (arī latviešu). Ja pieņemam, ka tekstā ir jābūt saskaņotībai, tad šis tulkojums ir nepareizs. Daži tulkojumi ir labojuši šo kļūdu. Piemēram, *Catholic Jerusalem Bible* lasa: "Es saku tev, viņas grēkiem, daudziem grēkiem ir jābūt piedotiem, pretējā gadījumā viņa nevarētu parādīt tik lielu mīlestību." *The New English Bible* lasa: "Viņas lielā mīlestība pierāda, ka viņas daudzie grēki ir piedoti." Taču RSV 1971 saglabā šo kļūdu un sieviete nopelna savu grēku piedošānu ar saviem darbiem. Grieķu partikula *hoti* parasti nozīmē *jo*. Bet var nozīmēt arī *tādēļ, tāpēc*. Šajā gadījumā *hoti* norāda uz rezultātu. Vispirms, grēku piedošana un kā rezultāts ir mīlestības darbi. Šāds tulkojums harmonizē visu šo tekstu. Jēzus pasaka, ka šī sieviete nav nešķīsta grēciniece, bet piedota sieviete, kura pazīst Dieva žēlastību. Un tāpēc viņa parāda savu neizmērojamo mīlestību pie Jēzus kājām.

Pēc tam, Jēzus neapšaubāmi runā par Sīmani - "kam maz piedod, tas mīl maz." Šos vārdus var saprast divējādi. "Tu, Sīmani, esi taisns vīrs, un tev ir nedaudz grēku. Tāpēc ir vajadzīga neliela Dieva žēlastība, lai piedotu tavus grēkus. Tāpēc arī tu esi maz mīlējis." Bet daudz ticamāk būtu šādi: "Tev, Sīmani, ir daudz grēku un dažus no tiem mēs nupat kā redzējām. Bet tu neapzinies šos grēkus un neesi nožēlojis tos. Tāpēc, tev ir maz piedots un līdz ar to, tu esi arī maz mīlējis." Jēzus nupat kā atklāja veselu Sīmaņa grēku sarakstu. Šis saraksts parāda, ka Sīmaņa grēki nebija nekādi mazie. Šis saraksta parāda, ka Sīmanis bija lepns, uzpūtīgs, cietsirdīgs vīrs, ar tiesājošu garu, ar ļoti vāju izpratni, kas īstenībā padara

nešķīstu. Sīmanis noraida un nicina grēciniekus, nesaprot Dieva grēku piedošanas būtību. Sīmanis ir seksists.

Ibn al-Tayyib saka:

Divi parādnieki attiecas uz divu veida grēciniekiem. Viens ir liels grēcinieks kā šī sieviete un otrs ir mazs grēcinieks kā šis farizejs. Ar frāzi "mazs grēcinieks," Jēzus domā vai nu grēku reālā dzīvē, vai arī Sīmaņa iedomas par savu perfektumu. Šī iedomība aplaupa Sīmani no tikumiem un apziņas, ka kuram ir daudz piedots, tas arī mīl daudz. Patiešām, Jēzus stāstīja šo līdzību Sīmanim, lai pārņemtu viņam par viņa attieksmi pret grēciniekiem un parādītu, ka šīs sievietes mīlestība ir lielāka nekā viņa...

Tādējādi teksts mums atklāj divus lielus grēciniekus. Sieviete ir pieņēmusi viņas grēku piedošanu un atbild ar lielu mīlestību. Sīmanis īsti neapzinās ļaunuma realitāti savā dzīvē. Viņš redz sevi kā nelielu parādnieku un tādējādi viņam nav liela vajadzība pēc žēlastības. Tāpēc, saņemot nedaudz žēlastības, viņš parāda nedaudz, ja vispār, mīlestības.

Šis kontrasts ir ieraugāms arī līdzībā par pazudušo avi. Vai tiešām Jēzus domā, ka ir "99, kuriem atgriešanās nav vajadzīga"? Vai drīzāk Jēzus smejas par šādu farizeju domāšanu? "Jūs tikai domājat, ka maz grēkojat un ka jums nav vajadzīga atgriešanās." Līdzīgi arī divi dēli līdzībā par pazudušo dēlu.

Pārmetums Sīmanim ir apstulbinošs. Lielais apcietinātais grēcinieks ir nevis sieviete, bet viņš. Nevis sievietes klātbūtne samaitā un apgāna mielastu, bet gan Sīmaņa. Praviētis ir izlasījis ne tikai sievietes sirdi, bet arī Sīmaņa sirdi. Apsūdzētājs pats nokļūst uz apsūdzamo sola.

Bet ko šis notikums pasaka par Jēzu? Kas Viņš ir? Sīmanis domāja, ka Jēzus varētu būt praviētis (iespējams pat tas praviētis, kurš ir pieminēts Deut.18:15). Sīmaņa izpratnē, praviētis ir tas, kurš spēj saprast un redzēt cilvēka iekšējo dabu. Jēzus demonstrē savas pravieša spējas vispilnīgākā mērā. Viņš saprot sievietes iekšējo dabu. Viņš saprot arī Sīmaņa iekšējo dabu. Bet šī drāma atklāj, ka Jēzus ir daudz lielāks par praviēti. Jēzus ir Dieva vēstnesis caur kuru Dievs pasludina grēku piedošanu un kuram pienākas pateicības pilna mīlestība. Sieviete tiek slavēta par to, ka viņa parāda savu mīlestību Jēzum, kā atbildot uz grēku piedošanu, ko viņa ir saņēmusi. Sīmanis ir asi kritizēts par to, ka viņš to nav darījis.

Kurš ir naudas aizdevējs? Vai Jēzus? Kam mēs esam parādā? Protams, Dievam! Jņ.10:30 - "Es un Tēvs, mēs esam viens."

7. Noslēgums: farizejs, Jēzus un sieviete.

Galda viesi sāka pie sevis runāt, nevis savā starpā. Līdzīgi kā Sīmanis, viesi ir nedaudz nervozi, lai verbalizētu savu kriticismu (viņi nupat redzēja, kā Jēzus uzbruka Sīmanim). Taču viņu kritika nav pamatota. Jēzus nepiedeva sievietes grēkus (kaut arī Lk.5:17-26 ir redzams, ka Jēzum ir vara arī piedot grēkus). Jēzus ir rīkojies vienīgi kā Dieva vēstnesis pasludinot grēku piedošanu un saņemot pateicību. Viesi, vismazākais, ir samulsuši, un vislielākais, apvainoti par tādu Dieva zaimošanu. "Kas tas tāds, kas *arī* (arābu un sīriešu versijas tulko šādi) grēkus piedod?" Blakus citiem pārkāpumiem, viņš *arī* grēkus piedod.

Un beidzot seko pēdējie Jēzus vārdi sievietei : "Tava ticība ir tevi glābusi (latviešu - palīdzējusi), ej ar mieru!" Šos pašus vārdus Jēzus teiks ar asiņošanu slimajai sievietei (8:48), samariešu spitālīgajam, kurš atgriezās pie Jēzus, lai pateiktos (17:19), un aklajam, kuram tika atgriezta redze (18:42). Viņas ticība un nevis mīlestības darbi, ir glābuši viņu.

Līdzība atrodas šī notikuma centrā. Kad teksta autors lieto apgriezto paralēlismu, tad viņš grib uzsvērt, ka centrā ir galvenā tēma. Un, parasti, šo galveno tēmu autors arī atkārtoti beigās. Dieva nepelnītā žēlastība, Dieva piedošana jeb parāda atlaišana ir līdzības centrālā tēma. Šī tēma parādās arī beigās, uzsverot, ka glābšana ir caur ticību (by faith). Sieviete tiek atlaista no nicinātāju pulka ar mieru. Viņa ir samierināta ar Dievu. Jēzus šo samierināšanas darbu turpina līdz pat šai dienai, kaut arī pasaulē vienmēr atradīsies nicinātāji un smējēji.

Notikums ir bez beigām. Mēs nezinām, kāda ir Sīmaņa atbilde. Vai viņš pārvērtēs savu iedomāto perfektumu? Vai viņš nožēlos savus daudzus grēkus? Vai viņš beidzot parādīs mīlestību, kura līdz šim ir trūkusi viņa dzīvē? Vai varbūt viņa naids un opozīcija tikai pieaugs? Toreiz un tagad klausītājs/lasītājs ir spiests dot pats savu atbildi Jēzum, šim unikālajam Dieva grēku piedošanas vēstnesim.

Sīmanim pēc visa notikušā ir jāsaprot:

“Es esmu liels grēcinieks, tāpat kā šī sieviete. To es neapzinājos. Es neesmu atgriezies un neesmu dzirdējis par Dieva žēlastību, atšķirībā no šīs sievietes. Man ir maz piedots un tāpēc es maz esmu mīlējis Dieva vēstnesi - Jēzu. Ja Jēzum patiešām, būtu jāizvairās no grēciniekiem, tad Viņam vajadzētu izvairīties no manis, nevis no šīs sievietes, kuru es esmu tā nicinājis.”